

[Knud Jespersen.]

Uden at sikre uddannelsesretten, uden at sikre, at den offentlige sektor også får den arbejdskraft, den har behov for, tror jeg ikke, at nogen vil regne det for værdifast, hvad der er sagt her, at regeringen effektivt vil sætte ind for at bekæmpe arbejdsløsheden.

De begrænsninger, der har været i retten til arbejdsløshedsunderstøttelse, er jo begrænsninger, der har haft deres fødestedskriterium under en højkonjunktur, og derfor er det rimeligt, at de ikke bare begrænses, men at de forsvinder totalt og ubetinget.

Hvad kan man gøre videre for at få beskæftigelse i gang? Ja, man kan jo opfylde betingelsen om det fornødne boligbyggeri. Vi er ikke tilfreds med kun 40.000 boliger om året, men det var rimeligt at bygge de 40.000, som man har forpligtet sig til. Man kan tage fat på den energibesparende reparation af den gamle boligmasse. Der er et ganske omfattende arbejde her, og det vil være valutabesparende. Normalt vil man jo gerne spare valuta, og her kunne man altså benytte en god lejlighed.

Man skal tage fat i de rensningsanlæg, som næsten hele fagbevægelsen har peget på er en nødvendig forudsætning for at få et ordentligt miljø i vores land. Det koster heller ingen valuta. Her er arbejde til en million mennesker over en lang periode — og der er arbejde til 20.000 mennesker pr. år efter de laveste opgørelser, hvis man ellers vil sætte ind.

Forleden tog vi fat på spørgsmålet om de faste forbindelser over Store Bælt. De projekter, der er besluttet her, må da sættes i gang i en sådan periode. Man kan da ikke bare vente og sige: nu må vi se, om ikke konjunkturerne vender mere og har en større tendens til opgang i et raskere tempo, end vi har regnet med.

Endelig er der jo også spørgsmålet om hele strukturændringen i energiforsyningen. Her har vi jo nogle gange diskuteret Nord-søgassen, og man skal under alle omstændigheder have en eller anden form for ledningsnet; det kan sammen med de store projekter beskæftige ganske mange mennesker.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at den handelspolitik, regeringen fører, også ofte fører til nogle meget store avisoverskrifter. Hvad enten det er dronningen, der er i

USA, eller det er nogle af ministrene, der er på rejse i Kina, Japan eller Mexico, så kommer der nogle mægtige avisoverskrifter, men der kommer faktisk ikke ret meget ud af det rent reelt. Er det ikke nødvendigt at lave en omvurdering af handelspolitikken? Det er ikke sikkert, man vil gå ind på det, vi forlanger om en fuldstændig kontrol med udenrigshandelen og regulering af importen, men over for al snak om, at det vil stille Danmark meget vanskeligere, da må man erindre sig kendsgerningerne, at 43 pct. af vor underskudshandel ligger alene og udelukkende på Vesttyskland. Har man da ret til bare at sige: vi fortsætter? Selv om det måske er gået galt, så er det nok nødvendigt, at vi prøver en gang mere.

Et af de argumenter, man ofte bruger, beklageligvis også fra regeringens side, er, at lønniveauet i Danmark er for højt. Det ligger også sådan mellem linjerne i statsministerens tale, at vi ikke er konkurrencedygtige nok. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Hvis vi tager spørgsmålet om lav løn, så vil vi kunne se, at Italien og de latinamerikanske områder er nogle af de lavest lønnede, og kan vi ikke konkurrere med dem? Jo, det kan vi i høj grad; vi er endog i stand til at konkurrere med dem, der har de højeste lønninger. Det er også fastslået, siden økonomiministeren her fremsatte sin påstand om disse stigningstakter, at man har beregnet produktivitetsstigningen forkert. Endvidere er det nok at erindre om, at hvis det er at have en høj løn, så bør man sige det helt åbent, for 44 pct. af Danmarks husstande har mindre end 40.000 kr. i årlig bruttoindkomst i 1974.

Vi har en lang række tanker, som vi gerne vil føre frem, for afgørende for os er selve perspektivet, perspektivet om ny reformer og om indgreb imod storkapitalen, kontrol med bankerne, rentekapitalen, at stimulere efterspørgslen og finde et helt nyt socialøkonomisk grundlag at lave opsvinget på. Det forudsætter, at socialdemokratiet ikke fortsat lader sig binde til venstre og andre, men at de i stedet for at lade sig tvinge til at skabe nye problemer rejser problemerne på en ny måde.

Jeg skal sige, at efter vores opfattelse ville det være en lykke, hvis man afbrød de politiske forhandlinger med septemberforligets partier, hvis man lyttede til fagbevæ-